

החברה של חברתי טל ניצן*

יש לי סיפור-סיפור בשבילך, אמרה חברתי, תוכלי להכניס אותו לאחד הספרים שלך.

ספרי, אמרתי.

זה משהו שקרה לחברה שלי.

מי? שאלתי.

את לא מכירה, היא אמרה. החברה הזאת שלי עברה השתלת שיניים. את יודעת, עקרו לה את כל השיניים והשתילו חדשות.

אאוץ', אמרתי.

כן, זה לא היה תענוג גדול. ויש שלב ביניים בין העקירה לשתלים הקבועים, שצריך ללכת עם שיניים תותבות.

אני יודעת, אמרתי. גם אבא שלי עבר את זה. לא נעים.

ממש לא, אמרה חברתי. היא הסתובבה שבוע עם תותבות והרגישה איך היא הופכת בבת אחת מאישה סקסית ומגניבה לדודה קשישה, נטל על החברה, עוד רגע יגרשו אותה לקרחונים.

טוב שלא הגזימה, אמרתי.

אל תשפטי אותה! התלהטה חברתי. תארי לך שעוקרים לך את כל השיניים ובמקומן תוקעים לך תותבות שאת צריכה להוציא כל לילה ולשים בספל ליד המיטה.

שתקתי.

אז לפני כמה ימים היא הולכת בבוגרשוב –

אה, אמרתי, פה קרוב. (ישבנו בגן מאיר לפנות ערב אחרי שלא נפגשנו כמעט שנה, כי חברתי עבדה כל יום בשעות אחר הצהריים והערב והיתה פנויה רק בבקרים, ואני עובדת בלילות וישנה עד מאוחר. בעקבות המגיפה היא איבדה את עבודתה וככה יכולנו להיפגש סוף-סוף.)

כן. אז היא הולכת ברחוב, מרגישה כמו סמרטוט כרגיל בימים האלה, ואיזה נהג עוצר ושואל אותה איך מגיעים לאנשהו. היא ניגשת למכונית ומתחילה להסביר לו בסבלנות ואז היא רואה שהזבל הזה יושב לו שם ומאונן.

אוך, אמרתי. פרקטיקה ידועה. כשלמדתי בירושלים היה אחד כזה, אימת הסטודנטיות. כל פעם היה צץ במקום אחר.

סוטים לא מתים, הם רק מתחלפים, היא אמרה. או מתרבים, הוסיפה. בקיצור, החברה שלי עומדת שם מול הדבר הזה וחושבת לעצמה, יא אלוהים, אפילו במצב

* מתוך "איך לנצח את העצב בשלושה צעדים", קובץ סיפורים שעתידי לראות אור בקרוב בהוצאת "אפיק"

העלוב הזה, כשאני כמו איזה בת מאה עם שיניים תותבות, עדיין אפשר לסמוך על זה שתמיד יהיה איזה סוטה אידיוט שיטריד אותי ברחוב. ואז את לא מאמינה מה היא עשתה.

אוי לא, אמרתי. לא נכון.

כן. היא שלפה את התותבות מהפה ונופפה לו אותן מול העיניים. תשמעי, זה קסם. תוך שנייה צנח לו זלזל, אמרה חברתי, ושיניה הנוצצות זרחו אליי כמו עיני שד כשחייכה באור המתמעט בגן.